

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

02 mai 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Toma Nadejda,

Judecători – Cobzac Elena și Țurcan Anatolie

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către inculpatul Arnaut Ivan, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 26 decembrie 2017, în cauza penală privindu-l pe

Arnaut Ivan Xxxxx, născut la xxxxx, originar din or. Xxxxx, domiciliat în Xxxxx, or. Xxxxx, str. Xxxxx nr. xxxxx, ap. xxxxx.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 01.07.2016 - 29.12.2016 (prima instanță);
2. 24.01.2017 - 26.12.2017 (instanța de apel);
3. 28.03.2018 - 02.05.2018 (instanța de recurs ordinar).

Asupra admisibilității recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Ceadâr-Lunga din 29 decembrie 2016 Arnaut Ivan a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (1) Cod penal și i-a fost stabilită pedeapsa cu aplicarea art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, sub formă de amendă în mărime de 2000 u. c. cu privarea de dreptul de a se ocupa cu activitatea de avocat pe un termen de 2 (doi) ani.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a stabilit că, Arnaut Ivan de pe 29 până pe 30 martie 2016 acționând intenționat, urmărind scopul obținerii mijloacelor bănești de la cet. Caraghiaur Nicolai, că el are influență asupra judecătorului, adică președintele judecătoriei Xxxxx, Xxxxx, personal a manifestat pretenție la primirea mijloacelor bănești în suma de 1500 Euro, conform cursului valutar în privința leului moldovenesc în sumă totală de 33522,15 lei, adică pentru altă persoană, și anume pentru persoana publică, care ocupă funcția de stat, care participă în calitate de judecător în Judecătoria Comrat la examinarea cauzei penale privind învinuirea cet.

Caraghiaur Nicolai în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 186 alin. (5) și art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, cu scopul de al obliga la îndeplinirea sau neîndeplinirea acțiunilor pentru executarea obligațiilor sale de serviciu, adică pentru că în privința lui să fie emisă sentința care prevede neaplicarea pedepsei sub formă de închisoare.

La 30 martie 2016 cu scopul efectuării acțiunilor sale, aflându-se în cabinetul amplasat în or. Vulcănești aproximativ la orele 08:30 Arnaut Ivan personal a primit de la cet. Caraghiaur Nicolai suma de bani în mărime de 1500 Euro, conform cursului valutar referitor la leul moldovenesc pentru data de 31.03.2016, fiind 22,2377 lei, ce constituie suma totală de 33356,55 lei, banii care el i-a cerut insistent în scopurile susmenționate.

3. Împotriva sentinței a declarat apel inculpatul Arnaut Ivan, prin care a solicitat casarea sentinței în partea stabilirii pedepsei complimentare sub formă de privarea de dreptul de a ocupa activitatea profesională (de avocat) pe un termen de 2 ani, în rest sentința să fie menținută.

În motivarea cererii sale, apelantul a menționat că nu este de acord cu sentința judecătorească, a considerat-o ca ilegală în partea stabilirii pedepsei complimentare sub formă de privarea de dreptul de a exercita activitatea profesională (de avocat).

A indicat că sancțiunea art. 326 alin. (1) Cod penal nu prevede ca să fie obligatorie aplicarea pedepsei complimentare susmenționate pentru persoanele fizice. În virtutea îndreptării logice dispoziția și sancțiunea normei aduse – pedeapsa sub formă de amendă penală cu pedeapsa complimentară este aplicabilă doar pentru un anumit subiect, și anume pentru persoana juridică.

De asemenea apelantul a menționat faptul, că instanța de judecată, aplicând prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală aduce la cunoștința învinutului consecințele de drept a modului dat de examinare a cauzei, și anume reducerea pedepsei principale (în cazul de aplicare a amenzii penale la $\frac{1}{4}$). În virtutea acestui fapt, conducându-se de dispoziția generală a prezentei reguli îndreptate spre reducerea pedepsei principale, este excesivă și nejustificată aplicarea pedepsei complimentare (care nu este prevăzută de prevederile articolului care i s-a încredințat), întrucât în cazul dat, se pierde funcția procedurală de drept și însuși mecanismul de aplicarea art. 364¹ Cod de procedură penală de către instanțele de judecată, întrucât inculpatul a fost orientat spre aplicarea lui a pedepsei sub formă de amendă penală doar în cadrul sancțiunii art. 326 alin. (1) Cod penal, care nu prevede o altă pedeapsă.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 26 decembrie 2017, apelul declarat de către inculpat, a fost respins ca fiind nefondat, fiind menținută sentința fără modificări.

5. În motivarea soluției, instanța de apel a considerat că prima instanță a dat o calificare corectă faptei inculpatului, vinovăția căruia în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (1) Cod penal, de către el însuși nu s-a contestat și că s-a

confirmat prin materialele dosarului, și de asemenea prin probele administrate atât în cadrul urmăririi penale cât și cele stabilite în ședința instanței de fond, totodată sentința judecătorească a fost contestată de către inculpat doar în partea aplicării pedepsei complementare sub formă de privare de dreptul de a exercita activitatea profesională (de avocat).

Instanța de apel a menționat că apelantul nu este de acord cu sentința judecătorească în partea aplicării pedepsei complementare sub formă de privare de dreptul de a se ocupa cu activitate profesională (de avocat), întrucât sancțiunea art. 326 alin. (1) Cod penal, nu prevede ca să fie obligatorie aplicarea pedepsei complementare pentru persoanele fizice sub formă de privare de dreptul de a exercita activitatea profesională (de avocat), însă argumentul indicat nu poate fi luat în considerație de către instanța de apel.

Instanța de apel a indicat că sancțiunea art. 326 alin. (1) Cod penal nu prevede ca să fie obligatorie aplicarea pedepsei complementare pentru persoanele fizice sub formă de privare de dreptul de a exercita activitatea profesională (de avocat).

Totodată, instanța de apel a menționat faptul, că art. 65 alin. (1) Cod penal prevede că privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate constă în interzicerea de a ocupa o funcție sau de a exercita o activitate de natura aceleia de care s-a folosit condamnatul la săvârșirea infracțiunii.

În cazul dat inculpatul Arnaut Ivan, a săvârșit infracțiune folosindu-se de activitatea sa de avocat, de asemenea prin infracțiunea săvârșită se compromite și se discreditează activitatea organelor structurale de stat, inclusiv și instanțele de judecată.

Astfel, instanța de apel a considerat că instanța de judecată în cazul dat legal a aplicat prevederile art. 65 alin. (3) Cod penal care prevede că privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate poate fi aplicată ca pedeapsă complementară și în cazurile când nu este prevăzută în calitate de pedeapsă pentru infracțiunile din Partea specială a prezentului cod, dacă, ținând cont de caracterul infracțiunii săvârșite de cel vinovat în timpul îndeplinirii obligațiilor de serviciu sau în timpul exercitării unei anumite activități, instanța de judecată va considera imposibilă păstrarea de către acesta a dreptului de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate.

Respingînd argumentele apelantului instanța de apel a considerat că instanța de fond legal a aplicat în privința inculpatului Arnaut Ivan pedeapsa complementară sub formă de privare de dreptul de a exercita activitatea profesională de avocat pe un termen de doi ani.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar în termen, la data de 26 februarie 2018 de către inculpatul Arnaut Ivan, prin care fără a indica vreun temei prevăzut de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, a solicitat casarea deciziei atacate în partea pedepsei complementare cu privarea de dreptul de a se ocupa cu activitatea de avocat pe un termen de 2 (doi) ani, invocînd că sancțiunea articolului

de care este învinuit nu prevede obligatoriu pentru persoanele fizice pedeapsa complementară. Recurentul practic invocă aceleași motive ca și în cererea de apel.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

În speță se constată că recurentul s-a conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și a declarat recursul ordinar în termen.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

La caz, Colegiul penal reține că recurentul nu indică nici un temei pentru declararea recursului ordinar prevăzut de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, însă din textul recursului rezultă că acesta critică pedeapsa complementară, temei ce se încadrează la prevederile art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, în sensul că s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub acest aspect, Colegiul penal reține că motivele din recurs, invocate de recurent nu s-au confirmat în instanța de recurs ordinar, argumentând în acest context următoarele.

Reieșind din motivele recursului declarat de către inculpat, Colegiul penal atestă că acesta critică decizia instanței de apel doar în partea ce ține de pedeapsa complementară.

Însă, analizând conținutul recursului declarat, ținând cont de temeiul invocat prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează că este unul declarativ, deoarece în urma examinării materialelor cauzei și a conținutului deciziei instanței de apel, se constată că instanța de apel în decizia sa (f. d. 146 pe verso - 147, vol. II) corect și-a motivat soluția în privința vinovăției inculpatului și la aplicarea pedepsei a ținut cont de prevederile art. 61 alin. (2) Cod penal și totodată a ținut cont și de criteriile de individualizare a pedepsei penale, prevăzute de art. 75 Cod penal, a luat corect în considerare, gravitatea infracțiunii săvârșite, care este mai puțin gravă, precum și faptul că cauza a fost examinată în procedura simplificată prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, a redus corect pedeapsa în conformitate cu prevederile alin. (8) a aceluiași articol.

Totodată, Colegiul penal reține că instanța de apel, corect a adoptat soluția în cauza dată în temeiul art. 415 alin. (1) pct. 1) lit. c) Cod de procedură penală, a menținut sentința primei instanțe, prin care s-a stabilit pedeapsa echitabilă aplicată inculpatului, în limitele sancțiunii, cu aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, art. 65 Cod penal.

Instanța de recurs relevă, că argumentele recurentului invocate în recurs, referitor la ilegalitatea deciziei cu privire la aplicarea în privința inculpatului Arnaut Ivan a pedepsei complementare sub formă de privare de dreptul de a exercita activitatea profesională de avocat pe un termen de 2 ani, au fost obiect de dispută în cadrul instanței de apel, asupra căroră s-au formulat și s-au punctat minuțios și veridic răspunsurile asupra tuturor alegațiilor recurentului în prezenta decizie (pct. 5) și f. d. 146 pe verso - 147, vol. II, pe care Colegiul penal le însușește, ce este conform practicii CEDO, hotărârea Albert vs România din 16.02.2010.

Astfel, instanțele judecătorești inferioare reținând circumstanțele de fapt ale cauzei, personalitatea inculpatului, care a săvârșit infracțiune folosindu-se de activitatea sa de avocat, de asemenea prin infracțiunea săvârșită se compromite și se discreditează activitatea organelor structurale de stat, inclusiv și instanțele de judecată, întemeiat au ajuns la concluzia aplicării prevederilor art. 65 alin. (3) Cod penal în speța dată, argumentele din recursul inculpatului fiind declarative. Or, la caz pedeapsa complementară a fost aplicată în strictă conformitate cu prevederile legii ținând cont de circumstanțele cauzei, personalitatea inculpatului, răspunzând atât principiului proporționalității cât și scopului pedepsei penale prevăzut de art. 61 alin. (2) Cod penal, iar instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor argumentelor invocate de inculpat, motivându-și soluția de respingere a apelului declarat.

În virtutea considerentelor expuse, instanța de recurs nu constată prezența erorilor de drept, ce ar genera casarea deciziei contestate sub aspectul invocat, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este legală și întemeiată și prin urmare se decide adoptarea unei soluții de inadmisibilitate a recursului ordinar declarat de inculpatul Arnaut Ivan, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către inculpatul Arnaut Ivan, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 26 decembrie 2017, în cauza penală privindu-l pe **Arnaut Ivan Xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **30 mai 2018**.

Președinte

Toma Nadejda

Judecătorii

Cobzac Elena

Țurcan Anatolie